Ч. 240. Середа 14 (1) падолиста 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї непечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Рада державна. — З Сербії. — Бунт Бурів. — Подїї в Росиї.

На вчерашнім засїданю палати послів відповідно до жаданя посла Плянтана відчитано насамперед внесеня і інтерпеляциї, по чім п. Міністер внутрішних справ др. Бінерт відповідав на інтерпеляциї в справі надужить поліциї моральности, які виявили ся в послїднім карнім процесї віденьскім. П. Міністер заявив, що державні функционарі, котрі провинили ся, вже потягнені до одвічальности. Однако правительство має намір приступити до основної реформи приписів і устрою поліцийно-морального при помочи філянтропійних товариств. — З черги перейшла палата до дальшої ґенеральної дискусиї над виборчою реформою. Ґенеральний бесїдник против, посол Штайн, виступав против прочих німецких послів і німецких міністрів, нападав на авдиенцию парляментарних міністрів у Цїсаря, а вкінци лично на послів Шустершица, Шуклього і Пльоя. Вкінци заявив, що Всенімцї виступають против реформи виборчої лише для того, що она кривдить Німцїв. — Ґенеральний бесїдник за, пос. Клюмпар, полемізував з пос. Пляцким і боронив Молодочехів, кажучи, що аж будучність покаже, яку прислугу віддали они народови. Прийшло відтак до кількох фактичних спростовань. Говорили ґр. Штернберґ, Шустершиц, Шукле і Пльой, а вкінци пос. Штайн, котрий піддержував свої закиди, роблені словіньским послам. Бесїда Штайна була така остра, що президент палати кілька разів мусїв єму переривати. — По кінцевій промові референта пос. Лєкера, ухвалила палата значною більшостию перейти до подрібної дискусиї над реформою виборчою, постановляючи цїлий материял закона подїлити на окремі ґрупи. На тім закінчено засїданє, назначаючи слїдуюче на нинї рано.

В заграничних часописях появила ся вість, що п. Міністер заграничних справ бар. Еренталь поробив Сербії деякі уступки і дав зрозуміти, що готовий взяти назад дотеперішні жаданя Австриї. Супротив того доносить Polit. Corresp., що бар. Еренталь не мав доси навіть часу займити ся спором між Австро-Угорщиною а Сербією. — „Wien. Allg. Ztg.“ доносить, що сербска гірска артилерия не лиш буде помножена в той спосіб, що замість 5, буде утворених 7 полків, але ще буде утворених 10 батерий, котрі по мисли войскового договору між Сербією а Чорногорою мають бути відступлені Чорногорі.

Трансвалїєць Ферейра з товаришами старав ся викликати в північно-західній части капляндскої кольониї революцию. Напав він на дві поліцийні станиці і зрабував оружиє і муницию. Щоби єго спіймати, вислано відділ кінноти і оден відділ поліциї. При нападі на згадані дві станиці Абеам і Віткоп, зранено двох вояків. В Абіґуасар взяв Ферейра одного поліцийного урядника до неволї. Урядово доносять, що Ферейра вербує рекрутів і машируе до Цвартноддер. Він силує фермерів, щоби до него прилучили ся і запевняє їх, що в Трансвалю вже близько до революциї. Правительство капляндского краю старає ся усмирити рухавку, котрої не уважає за революцию. Впливові Голяндці в краю радять мешканцям північно-західної части краю станути по сторонї правительства.

До Берлина доносять з Петербурга, що до одного з фортів в Севастополи вдерло ся в ночи 10 замаскованих осіб. Вояк, що стояв на сторожи, був в змові з заговірниками і впустив їх до середини. Революціонери звязали офіцира, що повнив службу, почім вдерли ся до касарень, забрали воякам карабіни і втекли. До сеї пори арештовано кілька осіб, підозріних о співучасть в замаху. — До берлиньских ґазет доносять також, що в Кронштадтї послїдними часами повішено і розстріляно кількасот

3)

Тайна до смерти.

Маленька повість з житя словіньских селян

ПАВЛА М. ЛЯКРОМИ.

(Дальше).

Дарунок селянки можна було приймити хоч би лиш іза тої монети дожів, що походила з 1752 року, тим більше, що з оповіданя Анци можна було вповні набрати переконаня, що она має право розпоряджати тим скарбом. Молодий адвокат оглянув добре ту рідку монету, що представляла володителя ляґунів Льоредана, як він молить ся до Матери Божої, відтак зібрав уважно цїлий скарб, вложив назад до капшука, запечатав єго в очах здивованої селянки і сказав, що не скорше прийме її дарунок, аж заробить на него, а поки що задержить тоту інтересну збірку монет у себе в депозиті.

Посьвідку на то, що дістав той скарб, написав таки зараз і уткнув селянцї в її дрожачу руку.

Як би Анца не була сама того пережила, була би нїколи тому не повірила. Добродушну селянку взяв нараз великий страх, що може молодий адвокат за надто честний, щоби зробив своє дїло як потреба.

Всї ті безчисленні жертви, які їх той процес коштував грішми й всїляким добром, станули їй так нагло перед очима, що она аж не могла позбирати всїх гадок до купи. Атже она занесла дорогою Чадри, котра місцями така вузонька, що ледви можна ногою станути, з нараженем власного житя телятко — таки живе, щоби хтось не погадав, що єго лиш дорізали — до адвоката, щоби єму тим заявити свою вдячність, бо він таки зовсїм простакувато скрутив носом, коли она принесла була овочів і рідких альпейских цьвітів для єго жінки. Здоровий розум Анци казав їй, що треба якогось значного дарунку. Тому то носила она телятко і тому то ужила она й у адвоката в Гориції найгрубшої штуки, але очевидно не вдїяла тим нїчого і тому то стала просто як би приголомшена.

Адвокат мусїв два рази її просити, щоби она розповіла єму цїлу справу і позволила заглянути до актів — так бідна жінчиско стала була якась аж не своя, ніби запаморочена.

Наконець Анца якось стямила ся, віддала адвокатови акти і розповіла єму чудачну историю якогось дивного контракту, зробленого перед стопятьдесяти роками.

Прадїдови Івана Модрея треба було конче готівки і він заставив спорну сіножать у прадїда ґосподa Міґи за сто червінців. Аж до сплаченя цїлої суми, — а реченець до того не був визначений — мав прадїд ґосподa Міґи а так само й єго спадкоємці, взглядно правні наслїдники право ужиткувати сіножать а сїно з неї було забезпечене для него контрактом яко застав а заразом і яко проценти від позиченої суми. Але що в давних часах не було примусу шкільного і селяни не мали навіть понятя о тім, що то значить читати і писати, то контракт зроблено устно а за грамоту служив — патик.

На довгій і грубій а заразом і гнучкій вербовій палици зробили обі сторони перед шести сьвідками по одному хрестикови а коло них один карб. Хрестик означав підпис неуміючого читати а карб дотичний рік заставу, котрий числив ся від найдовшого дня і котрий треба було зазначити карбом перед шести сьвідками. Палиця лишила ся в руках вірителя а довжник мусїв сплатити всї гроші, щоби її відобрати, а тодї тоту палицю, що служила за грамоту, мали в присутности сьвідків розломити на двоє на знак, що вже весь довг сплачено.

То було в 1668 роцї за панованя німецкого цїсаря Леопольда I., побідителя Турків, як зроблено той контракт і обі сторони зложили на то присягу.

Минали десятки лїт за десятками а той довг висїв як меч Дамокля над родиною Модреїв, бо лиш старенький правнук першого, що зробив був той контракт, Власїй Модрей сплатив був по сто семи роках половину тої на тодїшні часи величезної суми.

День тої сплати посьвідчав причіплений дротом до палицї на спосіб дротарский цванциґер, на котрім було зображене пануючої під ту пору цїсаревої Мариї Тереси і рік 1775, в котрім була вибита тота монета. Побіч того однак ішли знов карби за карбами з року на рік і аж стрий дїда Івана Модрея, що умів вихіснувати свої лїси в горах і продав їх якомусь міскому спекулянтови на зруб, міг якось той довг сплатити.

То стало ся перед ц. к. нотарем толь-

моряків, належачих до революцийних орґанізацин. Присуди виконувано по більшій части на покладах военних кораблїв, а трупи викидувано в море. Богато трупів виловили опісля рибаки. На тїлах їх були слїди знущаня.

Коли вчера в полудне начальник міста Москва в товаристві свого помічника ішов до василїяньскої церкви, аби взяти участь в посьвяченю школи і переходив саме попри шпиталь недужих на очи, настав страшний вибух. Виновник замаху кинув бомбу, котра перелетїла коло ніг начальника міста, упала з хідника на улицю і там вибухла. Від вибуху вилетїли шиби в сусїдних домах. Виновник почав утїкати, але проводячі начальника полїцийні аґенти і публика придержали его. Тодї вистрілив він чотири рази з револьвера, прицїлюючись до начальника, але не поцїлив. Начальник вистрілив і куля поцїлила напастника в голову. Привезений до полїциї, давав виновник замаху знаки житя, але не хотїв виявити свого назвища, сказав лише, що его отець мешкає в Москві. В часї замаху два полїцийні аґенти потерпіли легкі рани. Начальник міста удав ся відтак піхотою до церкви. Ґенерал-ґубернатор зложив єму лично бажаня. О годині 5 по полудни відправлено в домі начальника богослуженє.

Новинки.

Львів, дня 13-го падолиста 1906

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало асистента полїтехнїчної школи у Львові, інжинера Юстина Мариняка, елевом будівництва в техпїчній службі галицкої Дирекциї почт і телеґрафів.

— **Міщаньский ремісничо-промисловий союз кредитовий у Львові,** стоваришене зареєстроване з ограниченою порукою. — Під такою фірмою завязало ся нове руске товариство економічне і в жовтни с. р. зістало вже зареєстроване. Основанє того товариства єсть тим знаменнїйше, що почин вийшов з кругів самого львівского міщаньства, котре зрозуміло, що йно через сильний союз вдужає успішно витримати конкуренцию, та заняти місце належне єму в краю і его столицї. Основателї товариства пп. Нагірний, Макович, Ґресяк, Павлишак і Спожарский Евген — самі видпїйші промисловцї, дають повну запоруку, що товариство відповість в повні своїм задачам.

— **Загальні збори** „Повітового товариства кредитового“ стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, відбудуть ся в пятницю дня 23 н. ст. падолиста 1906 о год. 1 в полудне в домі „Просьвіти“ у Львові, Ринок ч. 10 з отсим порядком дневним: 1. Відчитанє протоколу з послїдних загальних зборів. 2. Звіт дирекциї з діяльности і білянс за рік 1905. 3. Роздїл чистого зиску. 4. Вибір двох членів ради надзираючої на уступаючих: Ів. Дудкевича і Мих. Царя та одного заступника члена ради надзираючої на місце покійного Ів. Винницкого. 5. Внесеня і інтерпеляциї членів.

— **Репертуар руского театру в Бучачи.** Саля „Сокола“. Початок о $7^1/_2$ вечером. Білети продає торговля п. Рогозиньского. В четвер 15 с. м. на дохід „Шкільної помочи“: „Запорожець за Дунаєм“, оперета в 3 діях Артемовского і „Весїлє при лїхтарнях“, оперетка в 1 дїї Офенбаха. — „Гандзя“ піде на послїднє представленє (18 с. м.) Опісля театр дасть в переїздї до Стрия лише 8 вистав в Станиславові.

— **Огнї.** В Зазулинцях, святиньского повіта, згоріли дня 8 с. м. три шопи двірскі разом з цїлим сегорічним добутком, паровою машиною і иньшими машинами. Шкода виносить звиш 50.000 К. Займило ся мабуть від искри з комина горальнї, котрою ніс вітер в сторону, де стояли шопи. — Того самого дня згоріли в Кольбушевій три сільскі загороди, а шкода необезпечена виносить 6000 корон. — В Борховичах коло Старого Санча в лїсах гр. Домінїка Потоцкого, згоріло дня 7 с. м. звиш 6 морґів молодого соснового лїса. Огонь був мабуть підложений. При помочи жандармів і людий з доохрестних сїл, удало ся по 48 годинах безнастанної роботи огонь угасити.

— **Про напад на поїзд в Роґах** наспіли ще слїдуючі вісти: Участників нападу було около шістдесять, подїлених на три рівні віддїли; один віддїл стеріг особових ваґонів, кондукторскої служби і подорожних, инший віддїл пильнував входів і виходів двірця, а третий рабував. Мішки і пачки виносили на перон, розтинали штилєтами, а відтак пересипали гроші в мішки, приготовані заздалегідь. Один мішок тріс і тодї згортали гроші лопаткою, що лежала недалеко. Провідник не брав участи в рабованю; стоячи на стацийнім ґанку, давав тільки сиґнали на нїклевій трубцї. Цїла операция тревала ледви кількапайцять мінут. Упоравшись, напастники уставили ся в двійки, розвинули червоний прапор і на сиґнал трубки вийшли з перону. По другім боцї стояло кілька фір і дорожок. Напастники наладували на них мішки, кинули ще на пострах дві бомби, вивісили червоний прапор на порозї перону і крикнули: „Руки до гори! Стояти! Не рушати ся з місця!“ Відтак острілили довкола місце нападу і як не знати, звідки прийшли, так не знати, як і куди пропали в темрявї, яку слабо осьвічувала полуміпь догоряючого ваґона.... Коли так оперовано на передї поїзду, в прочих ваґонах панував страшенний переполох. Частина подорожних вискочила з ваґонів, утїкаючи в ріжні сторони; більшість попадала на підлогу і в страху перед кулями перележала, доки аж не втихла стрілянина. До якого степеня дійшов перестрах подорожних, сьвідчить факт, що одна мати мало не вдусила донечки, ховаючи єї під лавку, аж инші подорожні єї відратували. Коли стацийна та поїздова служба отямились з перепудженя, а напастники були вже далеко, кинулись ратувати поїзд. Від горіючого висадженого ваґона, відчеплено подїравлений кулями почтовий ваґон з трема раненими урядниками та уратованою звичайною кореспонденциєю, переважно заграничною. Коли одна частина стацийного персоналу була занята гашенем пожежі та обезпеченем поїзду, що тревало з годину, майже до 9 вечером, инші переносили убитого жандарма і найдених тяжко ранених 9 вояків, з котрих чотирох знайдено при сьвітлї смолоскипів аж в поли, до ждальнї, де за годину перевязали їх лїкарі, спроваджені окремим поїздом з найблизшого міста. Крім 9 вояків ранених, 3 оглухло від гуку експльодуючої бомби. На основі послїдного ствердженя стану річи, напастники забрали готівкою 41.000 рублїв і 25.000 рублїв в цїнних паперах. Кілька мішків з золотом напастники не добачили і лишили у ваґонї.

— **Дрібні вісти.** Два рекрути з 95 полку піхоти Казимир Госецкий і Михайло Стрилковский втекли вчера з войска. — Процес против Василишина за убийство в цїли рабунку, закінчив ся вчера. Судиї присяжні 8-ма голосами заперечили питанє в напрямі убийства, а потвердили питанє в напрямі обманьства і публичного насильства, а трибунал засудив его на 10 місяцїв арешту. — В справі убийства з перед 25 лїт у Львові застановлено слїдство против Віндіша, бо показало ся, що він написав сам на себе донос з Вильна. Віндіша засуджено лиш за введенє в блуд властий судових. — В Дунаю коло Нового Саду зловили рибаки крокодиля, довгого на 4 і пів метра і зараз его убили. Зьвіря то втекло очевидно з якоїсь менажериї. Якийсь офіцир від гонведів купив того крокодиля і казав его випхати. — В Нов. Санчи арештувала полїция челядників коминярских від майстра Люшенка, котрі правильно обкрадали доми, де вимітали комини а в послїдних часах забрали ся були до маґазинів 32 полку краєвої оборони і вкрали з них богато мундурів і біля. У арештованих знайдено не лиш войскові мундури і білє, але й богато всїляких инших річий.

— **З „Тов-а Вакацийних Осель“.** „Товариство Вакацийних Осель“ замикає другий рік своєї діяльности. Подібно як в минувшім роцї, була поміщена Оселя і сего року в Милованю посеред десятьморґового парку, який Впр. Митрополит Андрей відступив на цїли Тов-а. Всїх оселянок було сего року 37, які провели 4 тижнї серед прегарної підгірскої природи, та скріплені тїлом і відсьвіжені духом вернули знов до книжки. Оселю відвідав в серпни Впр. Митрополит, а відвідини Єго полишили ся на довгий час милими споминами в серцях дїтвори, яка висловила свою вдячність і радість

майнского повіта, котрий власноручно розломив тоту палицю, що служила за грамоту, на двоє та й тоту ориґінальну історию опісля нераз розповідав [1]). Але на жаль тота справа не була по всїй формі права залагоджена, бо на письмі не було нїчого, а що оба селяни сплачували свій довг перед урядовою особою, то їм здавало ся, що обійде ся без шести сьвідків.

І в тім то знайшла ся ключка.

Нотар помер а ґоспод Міга казав тепер, що тоту палицю хтось вкрав був его дїдови, котрий вже був так старий, що зійшов на дитинячий розум, і длятого довг ще не сплачений, а сїно з заставленої сїножати все ще належить ся єму яко процент від довгу.

Жалоби й процеси не помагали нїчого, бо всї якимсь дивним способом забули були тоту історию, о котрій богато говорено.

Так розповіла Анца адвокатови і поклала на стіл кусні розломленої палицї.

Адвокатови аж очи засьвітили ся, так дуже заінтересував ся був сею дивною, ба одинокою в своїм родї справою, котрою той меткий чоловік мав надію здобути собі славу перед найвисшим трибуналом. Він висказав зажуреній селянцї коротко свою оправдану надію та сказав їй, щоби була спокійна і вертала домів.

Молодий адвокат, котрий так довго побивав ся за клїєнтами, умів процесом Модрея против ґоспода Міги Крояча виробити собі відразу імя і повагу та здобути собі безпечне і безжурне житє.

Єго жалоба, яку подав до найвисшого трибуналу, була взірцем правничої здібности і зручности. Він описав в нїй дивний факт, що палиця служила за грамоту, порівняв забезпечені грамотами фідеїкоміси гордої шляхти з переходячим з уст до уст словом селянина, котре цїлі поколїня уважали за сьвяте і важне. Красшого приміру на то, що слово дане чоловіком і честь мужчини жиють навіть і в необразованім народї, годі би знайти. Вже длятого самого не може бути, щоби потомок так честного селяньского рода, котрий через тілько лїт признавав довг свого предка, став ся тепер злодїєм. Таке говоренє треба скорше уважати за дїло мести противника, котрого претенсия до сїножати єсть ще до того після обовязуючих законів передавнена, бо родина Модреїв була вже більше як трийцять лїт знову в посїданю тої сїножати.

До актів була ще й приложена фотоґрафічна знимка старої палицї з цванциґером Мариї Тереси і з стосїмома карбами з одного боку а з сороктрема з другого боку.

Старі радники Двору при найвисшім трибуналї призадумались були дуже над сею справою. Той акт не лишив ся був на нїякім бюрку межи незалагодженими справами, а найвисший трибунал видів ся спонуканим скасувати як найострійше вироки обох попередних інстанций.

Мов грім з ясного неба впало се між громаду судейских урядників на провінциї, тим більше, як по тім вироку слїдувала ще й інспекцийна подорож одного висшого урядника з міністерства. Процес против Івана Модрея в третій інстанциї випав тепер в користь Івана Модрея.

Бідному знидїлому чоловікови, котрому журба серце зломила, як би хтось знову вернув житє, коли его щира жінка розповіла єму тоту веселу вість. І в радости свого серця подав він руку ненавистному ворогови в домі Божім руку.

А якіж були наслїдки того?

Бідний Іван, більше засумований як колинебудь, оскорблений на своїй чести мужчини вертав тепер назад тою самою дорогою, котрою так весело був прийшов, щоби подякувати Богу за ту ласку, що судьба его так змінила ся.

(Дальше буде).

[1]) Так було дїйстно.

зложеним на борзі, але вповні удачним концертом в честь Їх Екселенциї. Коли поглянемо на коротку ще історию вакацийних осель, то мусимо признати, що справді якась висша сила опікує ся нею. Оселя се товариство, яке не приносить нїякого хісна тим, що дають на неї свої датки, анї навіть їх дітям, а прецїнь може нї для одного Тов-а не була так щедрою рука добрих людий, як для Тов-а Вакацийних Осель. Ми цілком не сподївали ся такого щедрого дару, який жертвували Їх Впр., даючи на цїли Тов-а суму 5.000 К на зелїзний фонд. Ся велика сума робить нас навіть несьмілими зложити прилюдну подяку. Ми скажемо тільки: „Най Бог заплатить", а в тих словах містимо усї подяки, якими переповнені наші серця, серця цілого руского загалу і щирі-невинні серця молоденьких оселянок, які до щоденних молитов долучували і молитву за свого найбільшого Добродія. Примір Їх Впр. заохотив і инших до щедрих дарів, і видїл почуває ся до милого обовязку зложити отсим прилюдну подяку усїм Добродіям Тов-а.

Правдивим „батьком" Оселї був знов і сего року Впр. о. Бачиньский, парох в Милованю, котрий весь час посьвячував Оселї, дбаючи не тільки про те, щоби дітворі нїчого не бракувало, але і про те, щоби сей чотири-тижневий побут на селї був не тільки здоровий, але й приємний. Єго то трудам завдячує Оселя, що мала завсїгди добре заосмотрену комору у всякі ярини, котрі добрий „татуньо" заздалегідь засадив в просторім городї. Він і найблизші сусїди Милованя: Впр. ОО. Шепарович з Колодїівки, Верганoвский з Вільшаницї і Левицкий зі Отриганець, рівнож радо приходили з помочию, не жалуючи своїх підвод, коли серед горячої працї в жнива треба було або привозити, або відвозити чи то самі оселянки, чи то потрібні для них річи. Рівнож маємо честь зложити прилюдну подяку Хвальній Дирекциї Народної Торговлї, котра кромі 5-процентового опусту на всїх товарах, жертвувала еще 5 К на цїли Тов-а. Видїл Вакацийних Осель мусїв дбати, щоби на оселї знайшли приміщенє вправдї немічні, але здорові одиниці, і тому мусїв піддати строгим лїкарским оглядинам усїх, що старали ся о принятє. Сесю важну роботу, вимагаючу чимало часу, приняв на себе зовсїм безкористно і дуже радо лїкар дїточих хоріб Вп. др. Василь Гукевич, за що єму Видїл отсим складає сердечну подяку.

Одною з найтруднїйших і найважнїйших задач видїлу була вигода самих оселянок. Треба було знайти заряд, що було дуже трудно, бо молоде Товариство не могло ремунерувати его так, як би належало ся. В тім прийшли в поміч Пр. Сестри Служебницї, котрі, як і минулого року, так і сего зовсїм безкористно обняли заряд кухнї, і сим дали новий доказ, як незвичайно хосенною єсть їх інституция для суспільности. За гроші міг би вправдї видїл дістати заряд, але за жаднї гроші не був би дістав такого, яким був заряд Сестер Служебниць. Не тілько свій обовязок виповнили вони, але в цїле своє поведенє з дітворою вливали они тілько тепла і любови, що можемо сьміло сказати, що вповнї заступали їм їх рідню, так, що при виїздї плакали оселянки за Сестрами, як за своїми рідними мамами. Сей обяв любови і вдячности оселянок най їм буде подякою, а Всевишний най сторицею заплатить їм їх труди і пожертвованє.

Догляд педаґоґічний обняли в сїм році Вп. п-на Софія Демчишинівна, хоть молоденька віком, але справдешна приятелька дітвори, що уміла використати кожду хвилу, щоби ферії стали не лишень приємними, але і хосенними. І їй сердечне „Спаси Біг". — Душею цілого Товариства, невсипучою робітницею, що цілим єством прилягла до сеї нової рускої інституциї, і своєю запопадливостию поборола усї трудности, та зуміла добути грошеві підмоги — єсть Вп. Панї Ольга з Барвіньских Бачиньска. Єслиб не вона, то не було би і Товариства Вакацийних Осель, а кількадесять бідних дівчат мусїло би в найгорячійший час перебувати в крайно нездорових норах у Львові. — Видїл має надію, що наша суспільність і на дальше буде інтересувати ся Тов. Вакацийних Осель, а доказом сего буде численна участь на Загальних зборах, котрі відбудуть ся дня 19. падолиста о 6. годинї веч. в салї „Руской Бесїди". — *Видїл Тов. Вакац. Осель*

— Арештованє небезпечного мантїя. Купець Мендель Вінер з ул. Котлярскої пізнав вчера на улици і казав арештувати небезпечного мантїя Йоська Кернера, котрий вже від трох лїт крутив ся по Львові і удаючи тут купця з Буковини, виманював від купців всїлякі товари. Промисловий Йосько прийшов був ще в 1904 р. до склепу Вінера, показав єму сфальшовану повновласть від Елїї Кернера, пахтяра і пропінатора в Каменцї коло Серету на Буковинї і замовив в єго імени всїлякиx товарів матерійних на 600 корон. Купець вислав ті товари під поданою собі адресою. В кілька днів опісля одержали Вінер і єго спільник два векслї на 300 кор. нїби то від Елїї Кернера, але товари відобрав Йосько Кернер. Векслї були сфальшовані а запізваний Елїя Кернер присяг, що анї не відбирав товарів анї не підписував векслів. Від тої пори Йосько або ховав ся у Львові або втїкав звідси, аж вчера дістав ся в руки поліциї. На вість о єго арештованю зголосили ся ще й инші купцї, котрих Йосько в той сам спосіб натягнув. На шкоду фірми Шульц і Львув побрав він перед двома роками товарів нїби то для Хаї Кернер в Радівцях на 700 корон, але сам відобрав ті товари; дальше виманив він товари від купців: Айзенкляма і Ебля, Салам. Шапіри, Лейзора Гапцля, Герша Гальбера і Мавр. Калїша.

† Померли: З Мельвицї доносять, що гр. Мечислав Борковский, маршалок борщівского повіта, член палати панів і посол на Сойм, котрий занедужав був сими днями небезпечно, помер там нинї: Станислав Агопсович, посол на Сойм, помер в Закопанім.

Телеґрами.

Відень 13 падолиста. Субкомітет комісиї для реформи виборчої, вибраний для справи свободи виборів принял нинї §. 3 закона о підкупстві виборчім після змісту предложеного міністром справедливости.

Відень 13 падолиста. Комісия для нагани вибрана вчера на жаданє пос. Прохаски, зібрала ся нинї на засїданє, на котрім посол Малїк висказав свій жаль з причини своїх обиджаючих слів. По тім закрито засїданє.

Відень 13 падолиста. Начальний редактор „Fremdenblatt-у", радник Двора др. Маркиль Фрідман помер нинї рано, проживши 58 лїт.

Вашінґтон 13 падолиста. Зачувати, що правительство постановило виступити против нафтової спілки „Standard Oil Company" на основі закона против трустів. Правительство хоче се товариство в теперішнім єго складї розвязати. Кожде з 75 — 80 товариств належачих до тої компанії має одержати зворот своїх паїв в акциях. Правительство хоче в той спосіб недопустити до заключуваня картелів в цїли удержаня цїни нафти на якійсь висотї.

Чікаґо 13 падолиста. Число осіб, які згинули в катастрофі зелїзничій коло Вальпараізо, виносить 47. Тїла всїх попалені не до пізнаня; 38 єсть раненых, переважно тяжко. Оба поїзди в хвили стовку гнали зі скоростию 40 миль (анґлїйских) на годину; 6 возів розбило ся зовсїм. Богато подорожних лежало під розбитими ваґонами і стало ся жертвою полуміни в очах товпи, яка збігла ся на місци катастрофи. Вчера вечером наспів тут поїзд з раненими подорожними. Богато Росиян і Поляків, свояків еміґрантів, котрі погибли або були ранені, зібрали ся перед двірцем і хотїли атакувати урядників зелїзничих, котрим приписують вину катастрофи.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).